

Georgina Latre: «L'obra ajuda a empatitzar amb la crisi humanitària dels refugiats»

«Alhayat o la suma dels dies», a càrrec de la jove companyia La Viciosa, interpel·la sobre la tragèdia de les persones refugiades a Roses

---

Actriu. Com molts altres joves d'Europa, l'actiu Georgina Latre va embarcar-se el 2016 en un viatge que la va portar al camp grec de Lagadikia, prop de Salònica. L'experiència li va deixar empremta i va ser una de les fundadores de l'associació Where is the life? També va donar fruit a un projecte teatral per humanitzar la figura del refugiat.

Alhayat o la suma dels dies –a càrrec de la jove companyia La Viciosa, de les germanes menorquines Laia i Aura Foguet– arriba dissabte a les vuit del vespre al Teatre de Roses, amb el suport de l'actriu Georgina Latre i els actors Manar Taïjo i Moha Amazian. L'obra tracta sobre la vida als camps de refugiats per recordar-nos una crisi humanitària que segueix viva.

El Teatre de Roses ofereix una proposta de teatre compromès, social, que parteix d'uns fets reals.

Parteix de l'experiència de la Laia Foguet, una de les dramaturgues de l'obra, i meva perquè l'estiu de 2016 vam anar a fer de voluntàries al camp de refugiats de Lagadikia (Salònica, Grècia). Arran de l'experiència, allà vam muntar amb més gent una mena d'associació i vam estar tres anys fent activitats. L'obra és una barreja entre l'experiència de la Laia i meva al camp i de l'experiència del protagonista, en Hadi (Moha Amazian). Ell és un actor que ara viu a Barcelona, sirià, que va estar refugiat a Grècia al camp de Neakabala, on també van fer una construcció que era una mena d'escola per als nens. Part del que passa a l'obra és el que va succeir allà. El protagonista és la boca de moltes persones que vam conèixer allà i de moltes experiències i la Júlia, que és el personatge que faig jo, és la boca i l'experiència de moltes voluntàries.

L'obra mostra la vida al camp i la construcció d'una biblioteca dins una realitat asfixiant.

El primer estiu que vam anar allà, vam trobar un grup de gent que estava treballant a Lagadikia, amb menors no acompanyats i fent classes d'anglès. Al camp de refugiats només hi havia les tendes i no hi havia cap espai comunitari on poder fer les classes o poder fer vida, ni tan sols dinar junts. Llavors es va pensar fer aquesta biblioteca per tenir aquest espai comunitari i va ser construït amb els joves i la gent d'allà.

Una experiència que les va marcar i porta a una obra de teatre. Com neix el projecte?

Va ser important. Això estava passant a Europa i eren i són encara els nostres governs que estan deixant que el mediterrani sigui un cementiri. Nosaltres ens vam sentir amb l'obligació de fer alguna cosa i llavors el més coherent ens va semblar que era fer un voluntariat. Volíem demostrar que Europa no ens representa, que sí que hi ha gent que volem que vinguin, que són benvinguts. Hem vist com la gent rep l'obra, i això ha servit per humanitzar la figura del refugiat, perquè quan et parlen de persones refugiades, et parlen de números, de nacionalitats i l'obra ajuda a empatitzar amb aquesta crisi.

Una obra que parla de la importància de la cultura en un moment tan delicat.

Exacte, ens explica que la cultura i els llibres ajunten la gent. La vam estrenar el gener de 2021 a El Maldà exhaurint les entrades des del principi i la intenció era anar de girar però ha estat aturada fins ara. Després de Roses tenim una altra funció i al març tornarà a El Maldà. Esperem que això s'animi perquè està sent molt complicat per al món de la cultura, tot plegat.

Amb l'obra veiem que és possible entendre'ns amb les persones més enllà de la seva llengua o nacionalitat.

Parla bàsicament de l'amistat que no entén de fronteres. Ens adonem que tots som iguals i que és igual si ni tan sols parles la mateixa llengua, que t'hi pots entendre igualment. L'obra utilitza el català, l'anglès i l'àrab, però tot està traduït de manera que la gent ho entendreà perfectament.

Com és l'escenografia que sustenta l'obra?

L'escenografia és molt senzilla. És de l'Alexandra Pallejà, de la companyia La Viciosa. La Laia Foguet volia que recreés les coses que ens van quedar més gravades en aquella estada al camp. El viejo con botas és una companyia de teatre d'ombres que s'ha encarregat d'acompanyar l'acció i en aquest cas recrea l'arbre on fèiem les classes a partir d'una ombra. També les ombres ajuden a crear aquest imaginari extern del camp.

Portareu l'obra a les escoles?

Ens encantaria, perquè és també una obra pensada perquè pugui arribar precisament a la gent jove.

Font del document:

https://www.emporda.info/cultura/2021/02/16/laposobra-ajuda-empatitzar-crisi-humanitaria/487746.html?utm_source=rs
s